

Flygtningenævnets præmisser i den oprindelig asylsag fra 2019.

Nævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Indien og hendes mindreårige datter. Indrejst 2015.

”Ansøgeren er etnisk [...] og sikh af religiøs overbevisning fra [hjemegn], Punjab, Indien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Indien frygter at blive slået ihjel af sin ægtefælle.

Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Indien frygter, at hendes forældre vil slå hende og hendes datter ihjel.

Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes ægtefælle omkring seks måneder efter, at de [i efteråret] 2013 blev gift i Indien, dagligt begyndte at udsætte hende for vold. I [efteråret] 2015 rejste ansøgeren til Danmark som medfølgende familie til sin ægtefælle, der havde fået et [opholdsgrundlag]. Ægtefællen fortsatte med at udsætte ansøgeren for vold i Danmark. Da ansøgeren var gravid i fjerde måned blev hun indlagt på hospitalet som følge af et af ægtefællens overgreb. Ægtefællen blev herefter udvist af Danmark i 2017. Han har efterfølgende truet med at slå ansøgeren ihjel, fordi hun er årsagen til hans udvisning.

Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv endvidere oplyst, at hendes forældre har slået hånden af hende, idet de er imod ægteskabet mellem ansøgeren og hendes ægtefælle. Ansøgeren har videre oplyst, at hendes far har truet med at slå hende ihjel, fordi hun har bragt skam over familien.

Flygtningenævnet kan i det væsentlige ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren har forklaret divergerende, udbyggende og usammenhængende om en række centrale forhold.

Ansøgeren har således forklaret divergerende og udbyggende om hendes ægtefælles voldsudøvelse. Til oplysnings- og motivsamtalen har ansøgeren forklaret, at ægtefællen havde en affære med ansøgerens svigerinde, og at ægtefællen måske var far til svigerindens dødfødte barn, hvilket angiveligt var baggrunden for, at ægtefællen første og anden gang udøvede vold mod ansøgeren i Indien, hvilket ansøgeren ikke har oplyst om i asylansøgningsskemaet. Under nævnsmødet har ansøgeren udbygget sin forklaring om voldsudøvelsen i Indien, der skulle have foregået på daglig basis gennem længere tid. Endvidere har ansøgeren forklaret udbyggende om overgrebene i Danmark, idet ansøgeren under nævnsmødet har forklaret, at hendes ægtefælle låste hende inde igennem længere tid.

Ligeledes har ansøgeren forklaret divergerende og udbyggende om truslerne fra ansøgerens egen familie, idet ansøgeren ikke i asylansøgningsskemaet eller til oplysnings- og motivsamtalen har oplyst om, at hendes forældre vil slå hende ihjel, og at hendes far har truet med at brække ansøgerens ben. I den forbindelse har nævnet ligeledes lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om kontakten til sin egen familie.

Endvidere har ansøgeren forklaret usammenhængende og divergerende om episoden, hvor ægtefællen første gang ansøgte om og opnåede [opholdsgrundlag] til Danmark, men undlod at udrejse.

Endelig er der ikke sammenhæng mellem ansøgerens asylmotiv og den forklaring, som ansøgeren gav til politiet [i foråret] 2017, om sin kontakt til sin mor og sit ønske om at vende tilbage til Indien sammen med sin ægtefælle.

Ved vurderingen af ansøgerens troværdighed har nævnet ligeledes lagt vægt på, at ansøgeren har valgt at slette sin [social medie] uden at sikre sig bevis for de mange trusler, som ægtefællen angiveligt havde fremsat mod hende. Endvidere forekommer det utroværdigt, at ansøgeren skulle være opfordret hertil af medarbejdere på asylcenteret.

Flygtningenævnet kan herefter alene lægge til grund, at ansøgerens ægtefælle har udøvet vold mod ansøgeren i Danmark, mens ansøgerens øvrige forklaring om sit forhold til sin ægtefælle, sin egen familie og sin svigerfamilie, herunder truslerne fra disse, tilsidesættes som konstrueret og utroværdig.

Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen, idet nævnet bemærker, at ansøgerens barn er omfattet af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved sin tilbagevenden til Indien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af § 7, stk. 2.

Hvis ansøgeren måtte få behov herfor, må ansøgeren henvises til at søge myndighedsbeskyttelse i Indien.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”